

LESSON 30**WAKKALI – THE MONK WHO ADMIRERD THE BEAUTY OF THE
BUDDHA**

In Savatthi in India there was a young man who loved the Buddha so much that whenever he met Him he kept on admiring the Buddha's appearance, His colour and His handsome- ness. One day he thought, 'So long as I live in my home I cannot see the Buddha always. I must go to the temple and be ordained. Then I can see Him daily.

So he went to the temple and asked the Buddha to ordain him. Then the Buddha ordained him.

Now he has the chance to admire the Buddha's appearance always. He did nothing but day and night -- morning and evening, at breakfast and at lunch and all the time at every place whenever the Buddha went. Wakkali followed Him like his own shadow and kept on admiring Him. The Buddha waited for his knowledge to ripen and said not a word. After a few years the Buddha realised that Wakkali's knowledge was ripened and said to him, "Wakkail, what shall it profit you to look upon my body which is changing always? Whosoever, Wakkali, beholds my teaching, he beholds me."

Wakkali did not go away and instead of reading, learning, meditating or preaching the Dhamma continued to admire the Buddha. Then Buddha thought, 'Unless this monk gets a shock he will never come to understand.' So one day the Buddha had an invitation from a man to spend three months in Rajagaha. On the day He left for Rajagaha, Wakkali also tred to follow the Buddha. The Buddha said: 'Go back, Wakkali. don't follow me. I must go alone.'

So Wakkali returned to his room disappointed and began to think, "What a long period is three months! He does not talk to me for three months; neither can I see Him for three long months. What a miserable period I have to spend! What is the use of my living any longer. T throw myself headlong from the top of a mountain." So with this thought, he climbed to the top of a mountain called Mount Vulture Peak.

Now the Buddha, staying in Rajagaha, saw with His mind's eye Wakkali about to jump from the Vulture Peak and thought, "If this monk gets no comfort nor consolation from me he will kill himself." Then immediately He sent forth a radiant image of himself and showed Himself before the monk. As soon as Wakkali saw the Buddha standing before him his sorrow vanished from him. Then the Buddha filled his mind with joy, happiness and peace, saying:

"The monk who has perfect faith in the Religion of the Buddha will be full of joy and satisfaction and reach the place of peace, happiness and end of sorrow." °

Wakkali thought, "I 'have seen the teacher. He is calling me I must go to Rajagaha, with him. But how shall I go? asked himself. Then he heard, 'Come Wakkali, fear not, as you look upon me, I will lift you up even.as one who lifts up an elephant that has sunk in the mud. I will release you from sorrow and sadness as one who releases the sun from cléuds.'" In a moment Wakkali was really before the Buddha in Raja- gaha and while listening to the Buddha, became perfect.

သင်ခန်းစာ (၃၀)

ဝက္ကလိ - မြတ်စွာဘုရား၏ ကြည်ညိုဖွယ်အသွင်ကို နှစ်သက်သော ရဟန်း

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ လှပကြည်ညိုဖွယ် ရုပ်အဆင်းနှင့် အသွင်အပြင်ကို အလွန်ပင် အားကျ ကြိုက်နှစ်သက်လွန်း၍ မြတ်စွာဘုရားအား မြင်တိုင်း ချစ်ခင်အားကျသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ရှိ ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် ဤသို့ စဉ်းစားမိ၏။ "ငါ အိမ်မှာနေ နေသ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ချင်တိုင်း ဖူးမြော်ခွင့်ရ မည်မဟုတ်။ ငါကျောင်းတော်ကို သွား၍ ရဟန်းပြုမယ်။ ဒါမှ ငါနေ့တိုင်း ဘုရားကို တွေ့ခွင့်ရမယ်။"

ထိုအကြံအတိုင်း ကျောင်းတော်ကို သွားပြီး မြတ်စွာဘုရားအား သာသနာ့ဘောင် အတွင်း ဝင်ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်တောင်း၍ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းပြုခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာတော်နှင့်ကြည်ညိုဖွယ် အသွင်ကို အမြဲမပြတ် ငေးမောနေတော့သည်။ တခြားဘာမှ မလုပ်ဘဲ။ နေ့ရော ညပါ နံနက် ညနေခင်း အာရုံဆွမ်း နေ့ဆွမ်းအချိန်များနှင့် ကျန်အချိန်များအားလုံးပါ မြတ်စွာဘုရား ဘယ်သွားသွား အနောက်က တကောက်ကောက် အရိပ်သဖွယ်လိုက်ပါ လျက် ငေးမောအားကျနေလေတော့၏။ မြတ်စွာဘုရား ဤသည်ကို သိသော်လည်း သူ့ပါရမီ မရင့်ကျက်သေးသ၍

ဘာမှ မဆိုတော်မူပေ။ နှစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ သူ့ရဲ့ပါရမီရင့်ကျက်လာသည်ဟု သိသဖြင့် 'ဝက္ကလိ ဤအစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲဖောက် ပြန်နေသော ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သဘောကျရုံနှင့်သင့်အတွက် အဘယ်အကျိုးရှိ မည်နည်း။ ဝက္ကလိ ငါဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြည်ညိုသူသည်သာ ငါ့အား တကယ်ကြည်ညိုသူသာဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

သို့သော်လည်း ဝက္ကလိ တရားမကျင့်၊ တရား မထိုင်၊ စာလဲ မသင်၊ မဖတ်ဘဲ အရင်တိုင်း တစ်ဖဝါးမှမခွါ ကြည်ညိုအားကျမြဲ အားကျနေလေ၏။ "မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ စဉ်းစားတော်မူ လေသည်။ "ဤရဟန်း သံဝေဂဉာဏ် သင်ခန်းစာမရဘဲ တရားမရနိုင်ဟု စဉ်းစားမိကာ၊ တစ်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားအား ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဝါတွင်းသုံးလ သီတင်းသုံးရန် ဒကာတစ်ဦး လျှောက်ထားလာ၍ ထွက်ခွါလာခဲ့လေသည်။ ဝက္ကလိ မြတ်စွာဘုရားနောက်ပါးက လိုက်ခဲ့ရာ မြတ်စွာဘုရားက ဝက္ကလိ ပြန်လော့၊ ငါ့နောက် မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ ငါတစ်ပါးတည်းသွားလို၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝက္ကလိ လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ပျက်ကာ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်၍ ဤသို့ စဉ်းစား၏။ "ငါ မြတ်စွာဘုရား အနားမှာမရှိဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရားကို မမြင်ရမယ့် သုံးလ အချိန်သည် လွန်စွာကြာမြင့်လှ၏။ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရား စကားမိန့်တော်မူဘဲ။ ငါကလဲ မြတ်စွာဘုရားအား တွေ့ခွင့်မရှိတဲ့ ဒီသုံးလကို ငါ ဘယ်လို စိတ်ဆင်းရဲစွာ ဖြတ်သန်းရ မလဲ။ ဒီလိုဘဝနဲ့နေရတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိသလဲ၊ ယခုဘဲ တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ ခုန်ချပြီး သေတာဘဲ ကောင်းပါတယ် ဟု စဉ်းစားကာ ငွင်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဉာဏ်တော်ဖြင့် ဝက္ကလိ ငွင်းတောင်ထိပ်မှ ခုန်ချမည်ကို သိမြင်တော်မူပြီး ဤသို့ စဉ်းစား၏။ "ငါဘုရား ဒီရဟန်းကို သနားကြင်နာမှုဖြင့် မဖျောင်းဖျပါက သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားကာ ချက်ချင်းပင် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရောင်ခြည်တော်များ ဝက္ကလိဆီသို့ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ဝက္ကလိ ရှေ့မှောက် မြတ်စွာဘုရား ရောက်နေသကဲ့သို့ သူ့ရှေ့၌ မြတ်စွာဘုရား ရပ်တော်မူသည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဝမ်းနည်း လွမ်းဆွေးမှုများ ပယ်ပျောက်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ သနားကြင်နာ ကရုဏာတော် မေတ္တာတော်ကြောင့် စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးမှု ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်စေလေ၏။

"ငါဘုရား၏ အဆုံးအမ တရားတော်၌ သဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝရှိ ယုံကြည်သော ရဟန်းသည် စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခ များ ငြိမ်းအေးရာ ချမ်းသာမှုအပြည့်နှင့်စိတ်နှလုံး အေးချမ်း နှစ်သက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏"ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

"ငါ ဆရာကို မြင်လေပြီ။ ငါဘုရားရှိရာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဘုရားခေါ်ရာ ငါရောက်အောင် သွားရမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဘယ်လိုသွားရမလဲဟု စဉ်းစားစဉ် မြတ်စွာဘုရားက "ချစ်သား ဝက္ကလိ လာလော့၊ မကြောက်လေနှင့်၊ ငါ့ကိုကြည် လော့၊ ရွံ့ညွှန်၌နှစ်နေသော ဆင်ကို မထုတ်သကဲ့သို့ သင့်အား ငါဆောင်ယူနိုင်၏။ သင်ခံစားနေရသောစိတ်သောက ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုများကို တိမ်တိုက်ထဲမှ လွတ်ထွက်လာသော နေမင်းကဲ့သို့ ငါ ဖယ်ရှားပေးမည်"ဟု မိန့်တော်မူ လေ၏။ ချက်ချင်းပင် ဝက္ကလိသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ သီတင်းသုံးနေသော မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိ

ကာ တရားတော်ကိုနာယူနေရင်း တရားတော်၏အဆုံးမှာပင် အေးချမ်းသောနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလေတော့သည်။

LESSON 31

SUNITA – THE SCAVENGER

In Savatthi in India there was a scavenger named Sunita. As a road-sweeper he received a very small salary which was not enough for him to buy his daily needs. He did not have money enough to buy his clothes or medicine. He slept on the road side, for he did not have a house to sleep in. He saw other people enjoying themselves but he could not mix with them because people called him an outcaste. Whenever a high caste person went on the road Sunita had to leave the road completely for them and stand very far off the road because if his shadow fell on the high caste person he would be scolded and beaten until he bleed very badly. He could not learn anything because he was very poor and had no chance to attend the religious practices. So he lived a most miserable and unhappy poor life.

One day he was sweeping a dirty, dusty and smelly road. His body was covered with dirt and sweat. He was wearing only one small piece of cloth. Suddenly he saw the Buddha coming along that road with thousands of monks behind Him. Sunita was collecting the swept dirt and rubbish, putting them into baskets, keeping them on his head and carrying them away to throw. And when he saw the Buddha and thousands of monks coming towards him, his heart was filled with joy and fear. Finding no place to hide on the road he put his yoke in a bend of the wall and stood as if stuck to the wall joining his palms in respect to the Buddha. The Buddha came near him stopped and spoke to him in a voice divinely sweet saying “My dear friend, do you like to leave this job and to become a monk?”

Nobody had ever spoken to Sunita like this before. His heart was filled with such a great joy and happiness that his eyes were filled with tears. He could not talk for a moment. He did not believe his eyes and ears. He never knew that the Buddha was so kind. He always had received orders but never a kind word from anybody. So he said, “O! Most

Venerable Sir, I always have received orders, but never a kind word. If you accept a

dirty, and most miserable scavenger like me why should [not like to leave this dirty job, Sir?" said Sunita.

Standing on the same spot the Buddha ordained Sunita and took him along with other monks. Afterward no one knew what his caste was and everybody – kings, ministers, commanders in chief or anybody respected him.

သင်ခန်းစာ (၃၁)

သုနိတ - သူတောင်းစား

အန္ဓိယနိုင်ငံ၊ သာဝတ္ထိတိုင်းပြည်တွင် သုနိတဟု အမည်ရှိသော သူတောင်းစား တစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ လမ်းတံမြက်စည်းလှည်းသော အလုပ်ဖြင့် ဆင်းရဲစွာ သူ၏တစ်နေ့တာ လိုအပ်မှုများကို ကြိုးပမ်းရှာဖွေရ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် အဝတ်အစားနှင့်ဆေးများအတွက်တော့ မလုံလောက်ခဲ့ပေ။ အိပ်တော့လဲ လမ်းဘေးမှာ ကြိုသလို အိပ်ရ၏။ အိမ်တစ်နေရာစာလဲ ဝယ်ဖို့ လုံးဝမပြည့်စုံခဲ့ပေ။ သူများ တကာတွေပျော်ရွှင်စွာသွားလာလှုပ်ရှားနေတာတွေကို အဝေးကဘဲ ငေးပြီး ကြည့်နေခွင့်ဘဲရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို အောက်တန်းစား အမျိုးဆိုပြီး လူတွေက လုံးဝဂရုမစိုက်၊ ဆက်ဆံခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ အထက်တန်း လူတန်းစားတစ်ဦးဦးနဲ့ လမ်းမှာ ထိပ်တိုက်ကြုံခဲ့ရင်တောင် သူက အမြဲဘေးဖယ်၊ ဘေးဆင်း လမ်းဖယ်ပေးရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေရပြီး။ အထက်တန်းစားတို့ရဲ့ အရိပ်ကိုတောင် မနင်းမိလေအောင် အဝေးကြီးမှာ နေနေပေးရ၏။ မတော်တဆ သူတို့ရဲ့ အရိပ်ပေါ်နင်းမိရင် အအော် အငေါက်ခံရပြီး။ သွေး ထွက်တဲ့အထိ ရိုက်နှက် ညှင်းဆဲမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ အလွန်ဆင်းရဲပြီး ဘာပညာမှ သင်ခွင့်မရတဲ့အပြင် ဘာသာရေး ပါဝင်မှုအခွင့်အရေးများလဲ ရပိုင်ခွင့်မရှိခဲ့ပေ။ သုနိတရဲ့ဘဝဟာ အလွန်ဆင်းရဲ နွမ်းပါးပြီး သနားစရာဘဝလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

တနေ့တော့ သူဟာ အလွန်ညစ်ပတ် နံ့စော်ပြီး ဖုံတလုံးလုံး ထနေတဲ့လမ်းကို သန့်ရှင်းနေရတယ်။ တကိုယ်လုံးလဲ ချွေးတွေထွက် ဖုံတွေနဲ့လုံးပြီး ညစ်ပတ်နေလေရဲ့။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလဲ ပုဆိုးအစသေးသေးလေးဘဲ ဝတ်ထားလေတော့ ရုတ်တရက် နောက်လိုက်သံဃာတော် ထောင်ပေါင်းများစွာနှင့် အဲဒီလမ်းပေါ်မှာ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို သုနိတမြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သုနိတက လှည်းထားသော အမှုိက် အညစ်အကြေးများကို သိမ်းကြိုးပြီး တောင်းထဲထည့်၊ ခေါင်ပေါ်ရွက်ကာ သွားပစ်ရန် သွားနေချိန်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်သံဃာတော်များကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သုနိတ၏ နှလုံးသားထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းများနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ တပြိုင်နက်ဖြစ်ပေါ်လာတော့တယ်။ ဘယ်ကိုမှ ရှောင်ဖယ်စရာနေရာ ရှိမတွေ့တဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သုနိတချက်ချင်း ကျောနှင့်ပုဆိုးကို နံရံနဲ့တသားတည်း ပြားပြားကပ်ကာ လက်အုပ်ချီမိုးကာ အရိုအသေပေးလေတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားက သူ့အနီးအနားဆီ သွားရောက်ပြီး မေတ္တာ ကရုဏာတော်နှင့်ပြည့်ဝသော ကြင်နာသော အသံဖြင့် ချစ်သား ဒီအလုပ်ကို စွန့်ခွါပြီး ရဟန်းပြုချင်ပါသလားဟု မေးတော်မူသည်။

သုနိတဘဝတွင် တခါမှ ဘယ်သူကမျှ ဒီလိုဂရုတစိုက် စကားမပြောဖူးပေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ လွန်စွာ ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းသာမှုများနှင့်ပြည့်နှက်လာပြီး မျက်ရည်များလည်း ပြည့်လျှံလာပါတော့တယ်။ သူ့ရဲ့မျက်စိနှင့်နားများကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေတော့ပါတယ်။ စကားလဲချက်ချင်းဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ မြတ်စွာဘုရားဟာ အဲဒီလောက် အကြင်နာတရား ကြီးမားလိမ့်မယ်လို့ သူမထင်ထားခဲ့ပါပေ။ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ သူများတွေရဲ့ မောက်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမိန့်တွေ၊ စကားတွေနဲ့ဆက်ဆံ ခြင်းကိုဘဲ ခံခဲ့ရပြီး အခုလို ကရုဏာစကားများလုံးဝမကြားခဲ့ရဖူးပေ။

အို... မြတ်စွာဘုရား ကျွန်တော်ကို ခိုင်းစေသော စကားများကလွဲ၍ ကြင်နာသောစကား မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်တော်လို ညစ်ပတ် နွမ်းပါးပြီး စိတ်ပျက်စရာ သူတောင်းစားဘဝကို လက်ခံနိုင်ပါက ဒီလိုရှုံ့ရှာဖွယ် အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မစွန့်ခွါနိုင်ရမလဲ အရှင်ဘုရား။

ချက်ချင်းပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေရာမှာတွင် သုနိတအား ရဟန်းပြုပြီး နောက်လိုက်သံဃာ များနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သုနိတရဲ့ အဆင့်အတန်းကို မည်သူမျှ မသိတော့ဘဲ ရဟန်းသံဃာအဖြစ် ဖြင့်သာ အားလုံး မင်းကြီး မှူးမတ်၊ စစ်သူကြီး အစရှိသော သူများအားလုံးတို့သည် အရှိအသေပေးကြကုန်တော့၏။

Towards human dignity.

LESSON 32
BUDDHA AND THE SICK MONK

On one occasion, while visiting a monastery, the Compassionate One entered a chamber where lay a Bhikkhu in great agony, suffering from a loathsome disease. And although there were many bhikkhus present at the monastery, not one concerned himself about the sick brother. The Buddha beholding his woeful condition, at once began to minister to him. He called Ananda and together they bathed the sufferer 'and eased his pain. Then they lifted him from his unclean bed and placed him upon a comfortable resting place.

Thereupon He admonished the monks at the monastery for their neglect, He enjoined them hereafter to nurse the sick and suffering. "Whosoever serves the sick and suffering, serves me", He concluded by saying.

သင်ခန်းစာ (၃၂)

မြတ်စွာဘုရားနှင့်နာမကျန်းသော ရဟန်း

တခါသောအခါတွင် ကရုဏာကြီးမားလှသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး အဆောင်တစ်ခုထဲတွင် အလွန်ပင် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အနာရောဂါ ကပ်ရောက်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲ နာမကျန်းဖြစ်နေသော ရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရဟန်းသံဃာများ များစွာရှိသော်လည်း ထိုနာမကျန်းသော ရဟန်းကို ဂရုမစိုက်ကြ၊ မစောင့်ရှောက်ကြပေ။ ကရုဏာ မေတ္တာတော် ကြီးမားသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရှာသော ရဟန်းကို ကိုယ်တော်တိုင် ပြုစုလေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား ရေချိုး သန့်စင်ပေးပြီး အနာရောဂါများကို သက်သာအောင် ပြုစုပေးလေသည်။ ညစ်ပေနေသော သူ့အိပ်ယာခင်းများ မ၊ ရွှေ့ပြီး သန့်ရှင်းသော နေရာသစ်တွင် သက်တောင့်သက်သာရှိအောင် ပြင်ဆင် နေရာလုပ်၍ အနားယူစေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းမှာရှိသော သံဃာများ လျစ်လျူရှုမှုကို ဆိုဆုံးမတော်မူပြီး "နာမကျန်းဖြစ်သူကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းသည်။ ငါဘုရားကို စောင့်ရှောက်ပြုစုခြင်း မည်၏"ဟု မိန့်တော်မူပြီး နာမကျန်းဖြစ်သူများကို စောင့်ရှောက်ရန် ပညတ်တော်မူလေသည်။

Ministering to the sick.